

mur; nec in noxia, cæcis animi sensibus, incidamus: sed vigilemus ac sobrii simus, sedulo considerantes unde, quando et quomodo ille adoriatur: inque nullo prorsus, per præsentiae animi absentiam ac socordiam offendamus.

ARSENII ABBATIS APOPTHEGMATA.

Vide hujusce Patrologiæ Græcæ tom. LXV, col. 87 sqq.

ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΤΗΝ ΝΟΜΙΚΟΝ.

ARSENII MONACHI

AD NOMICUM TENTATOREM.

Ang. Mai Classici auctores, t. X, p. 553. Romæ 1838.

Ἴδε βρόχον ἀντὶ βρόχου, ὦ νομικὲ, παγίδα ἀνθ' ἧς Ἀ
ἔστησας παγίδος· ἴδε πῶς ἐμπέπτωκας εἰς ὃν ὠρύξας
βόθρον κατὰ Χριστοῦ· ὅθεν ὁ σὸς σε νόμος ἀντὶ Χρι-
στοῦ ἐξελεγχέτω, πότερον ὡς Θεῷ, ἢ ὡς ψιλῷ ἀν-
θρώπῳ τὰ τῆς πείρας ἐφήπλωσας ἄθεσμα δίκτυα;
εἰ μὲν τὸ πρῶτον, μεματαίωσαι· Θεὸς γὰρ πειραστῶν
δικτύοις οὐδαμῶς ζωγραφεῖται· μᾶλλον δὲ καὶ ἀγαπᾷν
ὀφείλεις ἐξ ὅλης διανοίας, καὶ ψυχῆς, καὶ ἰσχύος· εἰ
δὲ τὸ δεύτερον, ὁ ὡς σεαυτὸν τὸν πλησίον ἀγαπᾷν,
παρὰ τοῦ νόμου δεδιδαγμένος, οὐδαμῶς πειράζειν
δίκαιος ἂν εἴης· οὔτε γὰρ ἂν πειράσειέ τις ἑαυτὸν,
οὔτε ἐν λόγῳ παγιδεῦσαι, καὶ θανάτῳ παραδοῦναι
ζητήσῃς. Πῶς οὖν σεαυτὸν διὰ τῶν κατὰ τοῦ πλησίον
βρόχων καταπνίγων οὐκ αἰσθάνῃ; οὐδ' ἐννοεῖς ὅτι
τοῖς πονηροῖς γείτοσιν ἐπταπλασίονα εἰς τὸν κόλπον
τὰ δεινὰ ἀποδίδεται; Ἀλλὰ Χριστὸς τῇ οἰκείᾳ μα-
κροθυμίᾳ καὶ ἀνεξικακίᾳ χρώμενος, ὁρθῶς μὲν οὐ
πράττειν, οὐδὲ διανοεῖσθαι, ὁρθῶς δὲ ἀποκριθῆναι
φῇσιν, ἴσως καὶ τοὺς ἑαυτῆς λόγους ἐπαισχυνοῦς
πλινθοδίαν ἀπὸ τῆς ἐν πλάνῃ ματαιότητος ἄρειεν·
«Οὕτω, φησὶ, ποιεῖ, καὶ ζήσῃ»· οὕτω πάντα τὸν ἐν
κινδύνῳ, τὸν ἐν ἀνάγκῃ, τὸν ἐν περιστάσει σεαυτοῦ
πλησίον ἔχει. Ὁ δὲ μήτε ἐξ αὐτῆς τῆς ἐν νόμῳ ἐντο-
λῆς, μήτε ἐκ τῆς τοῦ Σωτῆρος προτροπῆς ὠφελ-
θεῖς, μηδὲ ὑπὸ τοῦ οἰκείου συνειδότητος ἀπελεγχθεῖς,
οἶα δὲ τὶς ὄφεις πονηρὸς μικρᾷ τῇ διὰ νόμου πλεγγύ-
την κάραν ἀλγήσας, τὴν ἰοδόλον γλῶτταν κινεῖ, καὶ
τὴν θανατηφόρον πᾶσαν εἰς τοῦ μφανὲς ἀπογυμνοῖ
κακίαν. Θέλων γὰρ, φησὶ, δικαιοῦν ἑαυτὸν, ταυτέστιν
ἑαυτὸν ὑπὲρ ἅπαντας νομίζων δίκαιον, καὶ μηδέν

En laqueum pro laqueo, nomice, et pedicam pe-
dicæ oppositam. Videsne te in illam ipsam foveam,
quam Christo fodieras, delapsum esse? Quare lex
tua Christi loco in te inquirat, ut sciamus, utrum
ut Deo an mero homini perfidas illas struxeris
insidias. Si ut Deo, sane frustratus es; Deus enim
insidiantium dolis circumveniri nequit; quem a
fortiori ex tota mente, ex toto animo, totis viri-
bus diligere debes: si ut mero homini, tentamen-
tum id non minus injustum erit, siquidem prox-
imum sicut te ipsum amare lex jubet. Et revera
quis tandem seipsum tentare dolosis verborum
ambagibus voluerit, ut postmodum morti semet
tradat? Annon vides te, dum proximo tuo laqueum
nectis, eodem supplicio circumstringi? Nonne vi-
des vicinos maleficos septemplex maleficii pœ-
nam dare? Econtra Christus pro ea qua est animi
mansuetudine ac patientia, omissa bene faciendi
cogitandique necessitate, sermonis congruentiam
commendat, metum eximendo ne aliquando falsi-
loquii retractationem experiamur: « Sic, inquit,
facito, et vives. » Sic tu omnem habeto proximum
in periculis, in necessitatibus, in quibuscunque
rebus constitutum. Qui autem neque ex legis man-
datis, neque ex Salvatoris ipsius præceptis, neque
ab ipsa conscientia redargutus resipiscit, is, sicut
serpens venenosus, dum caput ejus legis plectitur
verberibus, linguam movet venenatam et omnem
malitiam mortis genitricem in lucem prodit. Nam-
que seipsum vult justificare, se omnibus cæteris

justiorem autumans, tantum abest ut qui parem credat, ut eadem motus superbia: « Quis est proximus meus? » roget. At nonne est tibi pater, o homo, nonne mater, frater, amicus, cognatus, vicinus, affinis, nemo denique in tota civitate tui similis? Proh! fatuitatem vanæ mentis indicatricem hominis qui humanæ se naturæ superiorem credit! Quem cum Salvator sic stolidè superbientem videret, in mentem ejus inducit alios qui natura, alios qui voluntate ei propinqui sunt, addendo ea quæ in parabola in rem commemorantur. Adamum ut communem omnium proavum in medium affert, quippe ex quo omnes fratres et proximi sint et habendi et nominandi; dein fratres et propinquos eos nuncupat qui mutuo ac voluntario beneficentiæ vinculo junguntur, eoque magis quod non natura, sed libera voluntate societatem inter se inierunt. « Homo descendit. » Vides parabolam, et cum ea Christum qui legisperiti animum ad saniora reducit; vides Christum ex Adamo procedentem, nosque omnes edocentem quod, si de virtutum fastigio ad vitiorum abyssum delabimur, a dolosis decipiemur prædonibus, et nisi quantocius inde emergamus, morti animi æternæ trademur. Sic igitur legisperiti mores corriguntur, ipse enim secundum præceptum « Dilige proximum tuum, » et, « Odio habe inimicum tuum, » naturam in duo dividendo omnem alienigenam pro hoste habet. Lex enim quædam hostilem in alienigenas gerere animum jubet, non tam odio — communis enim omnibus natura —, sed quia cum illis committentes non raro eorum idololatriam amplectebantur. Non omnes porro Judæos sibi propinquos putabat, sed eos tantum qui in virtutibus exercendis cum ipso certabant. Sed nomicus noster, sui plenus, omnibus præcellere ratus, neminem re aut nomine semetipso dignum arbitrabatur. Quare Christus istius, et omnium qui eadem misera conditione afflicti erant, morbum sanaturus, universim « Homo quidam » dicens, non hunc aut illum, naturæ humanæ participem proximi denominatione designandum esse innuit, et legem quæ « Ama proximum, » et, « Odio habeto inimicum, » tanquam imperfectam præterit, suam substituendo quam alibi quoque commendat, « Diligite inimicos vestros, benefacite iis qui oderunt vos, et orate pro persequentibus vos. » Omnes hujusmodi Judæi inimicos credebant, proximos autem qui contrarium faciebant. Tali modo igitur legisperitum tentat et per parabolam eo redigit, ut vel invitatus fateatur legem esse imperfectam qua præcipit odisse inimicum et diligere proximum; perfectam autem et perficiendis iis qui eam sequuntur, idoneam eam quam illi substituit, et quæ docet omnes diligendos, neminem pro hoste habendum esse, pro proximo autem quicumque auxilio indiget, sive ethnicus, sive Judæus. Sic igitur sacerdotem ac levitam qui nullam ei qui inter latrones ceciderat opem tulere, velut non proximos, imo ut alienigenas, ut sicarios demonstrat. Quicumque enim manum non porrigit ei

μεταμῶς ἐαυτῷ ἔσον, ἢ καὶ πλησίον αὐτοῦ τυγχάνειν. Ὡς δεινῆς ὑπερηφανίας! « Καὶ τίς μοῦ ἐστι πλησίον, » φησί; Καὶ μεθ' ἑτέρα· Ἄρα οὐ πατήρ σοι ἐστίν, ἄνθρωπε, οὐ μήτηρ, οὐκ ἀδελφεός, οὐ φίλος, οὐ συγγενής, οὐ γείτων, οὐκ ἀγχιστεύων, οὐδέ τις τῶν ἐν τῇ πόλει ἕτερος; Φεῦ τῆς οἰήσεως καὶ τῆς ἀλαζονείας! οὕτως ἐαυτὸν ὑπέροτερον τῆς ἀνθρωπίνης ἡγεῖται φύσεως. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ οὕτως ἰδὼν ἀνοηταίνοντα, καὶ τῶν ἐν φύσει ὑπομιμνήσκει πλησιάζοντων, καὶ τῶν ἐν προαιρέσει, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ παραβολῇ δηλωθησομένων, ἵνα πατέρα μὲν κοινὸν τὸν προπάτορα ἡμῶν Ἀδὰμ ἐπιγνῶ, ἐξ οὗ πάντες ἄνθρωποι ἀλλήλων ἀδελφοί, καὶ πλησίον, διὰ τὴν ἐν ἐκείνῳ κοινωνίαν, καλεῖσθαι ἄξιοι· εἶτα καὶ τοὺς κατὰ προαίρεσιν ἀλλήλους εὐεργετεῖν, καὶ ὑπ' ἀλλήλων εὐεργετεῖσθαι ἐθέλοντας, ἀδελφοὺς καὶ πλησίον καλέσειεν· οἳ καὶ τοῦ πλησίον εἰσὶ πλησιαιτέροι, ἐπεὶ περ οὐ φύσει μόνον, ἀλλ' καὶ προαιρέσει τὸν πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι πλησιασμόν. « Ἀνθρωπὸς τις κατέβαινεν. » Ὅρα παραβολὴν, καὶ τὴν τοῦ νομικοῦ ἐσφαλμένην διάνοιαν διορθουμένην, καὶ τὴν ἐξ Ἀδὰμ ἕως Χριστοῦ κατάστασιν ὑπαινιττομένην, καὶ ἡμῶν ἕκαστον διδάσκουσιν, ὅπως ὅταν ἐξ ὕψους πολιτείας ἐναρέτου εἰς βάθος ἀνομιῶν ἑαυτοὺς κατενέγκωμεν, ὑπὸ ληστῶν τιτρωσκόμεθα νοητῶν, καὶ εἰ μὴ θάπτον ἀνανήψαντες ἐκεῖθεν ἀνακληθῶμεν, τῷ τῆς ψυχῆς αἰωνίῳ καθυποβαλλόμεθα θανάτῳ· καὶ τὸν μὲν νομικὸν οὕτως διορθοῦται, αὐτὸς γὰρ κατὰ τὸν, « Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, » καὶ, « Μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου, » καλεῖν νόμον, διχῇ τὴν φύσιν διατρίων, ἐχθρόν μὲν ἑαυτοῦ, πάντα ἄνθρωπον ἡγεῖται ἀλλοεθνή· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἦν νόμος αὐτοῖς ἐχθρωδῶς πρὸς πάντας τοὺς ἐξ ἐθνῶν διακεῖσθαι, οὐ μίσει τῷ πρὸς τὴν κοινὴν φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ πλειστάκις αὐτοὺς ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἔθνη οἰκειώσεως εἰς τὴν ἐκείνων εἰδωλολατρείαν ἐκκλίνειν· Ἰουδαίους δὲ πλησίον ἑαυτοῦ ἡγεῖτο, καὶ οὐδὲ τούτους πάντας, ἀλλ' εἴ τινες ἂν εὐρεθεῖεν αὐτῷ τὴν ἀρετὴν ἐφάμιλλοι. Οἰηματίας δὲ τις ὢν, καὶ δοκῶν πάντων τῇ ἀρετῇ ὑπερέχειν, οὐδένα ἡξίου πλησίον αὐτοῦ ἢ εἶναι ἢ λέγεσθαι· ἀλλ' ὁ Χριστὸς τὴν αὐτοῦ καὶ τῶν τὰ ἔσα αὐτῷ νοσοῦντων ἀγνωσίαν ἐπανορθῶν, ὀνόματι κοινῷ τῷ, « Ἀνθρωπὸς τις, » οὐ τόνδε ἢ τόνδε, ἀλλὰ πάντα τὸν ἀνθρωπίνης μετέχοντα φύσεως πλησίον δεῖν καλεῖσθαι διδάσκει· καὶ ἐχθρόν μὴδ' ὄντιναοῦν εἰδέναι θεσμοθετεῖ, τὸν μὲν λέγοντα νόμον, « Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, » καὶ, « Μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου, » ὡς ἀτελῇ παριών, τὸν δὲ ἑαυτοῦ συνεισφέρων, ὃν καὶ ἀλλαχοῦ τίθησι λέγων· « Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων καὶ διωκόντων ὑμᾶς· » δῆλον γὰρ ὅτι τοὺς τοιοῦτους πάντας ἐχθροὺς ἡγοῦντο Ἰουδαῖοι· τοὺς δὲ τάναντία ποιοῦντας, πλησίον. Ὅθεν οὕτω τὸν νομικὸν ἐκπιέζει, καὶ κατὰ γὰρ τῇ τῆς παραβολῆς δυνάμει, ὡς καὶ ἄκοντα ἀνομολογῆσαι ἀτελῇ μὲν εἶναι, καὶ ἀτελέσιν εἰρῇσθαι τὸν, μισεῖν τὸν ἐχθρόν, ἀγαπᾶν δὲ τὸν πλησίον, καλεῖν νόμον· τελειότατον δὲ καὶ τελειοποιῶν, ὃν αὐτὸς θεσμοθετεῖ· ἀγαπᾶν πάντως ἀπλῶς διδάσκων, καὶ μηδένα, ἐνθα χρή εὐεργετεῖν,

ὥς ἐχθρόν ὁρᾶν· πάντα δὲ ἄνθρωπον πλησίον ἡγεῖσθαι τὸν εὐεργεσίας δεόμενον, καὶ τε ἐθνικὸς ἦ, καὶ τε Ἰουδαῖος. Τοῦτω γοῦν τῷ τρόπῳ, καὶ τὸν τε ἱερέα, καὶ τὸν Λευῖτην τοὺς μὴ εὖ ποιήσαντας τὸν ὑπὸ τῶν ληστῶν τετραυματισμένον ἀποδείκνυσιν, οὐ πλησίον ὄντας, ἀλλ' ἄλλοτρίους μᾶλλον, καὶ φανεῖς καὶ ἐχθροὺς· παντὶ γάρ τῳ ἐν τινι πόνῳ, ἢ κινδύνῳ, ἢ φόνῳ βοηθεῖν δυναμένῳ, καὶ μὴ βοηθὸν παρέχοντι χεῖρα, τὸ τοῦ φόνου αἷτιον ἐπιγράφεται· καὶ οὐδεὶς ὅς οὐ τοὺς τοιοῦτους ἐσχάτως μέμεται· καὶ μέντοι τῷ λόγῳ τοῦτω, καὶ τὸν ἐθνικὸν Σαμαρείτην φιλανθρωπότερον τοῦ ἱερέως καὶ Λευῖτου, ἐπὶ τὸν ἐξ Ἱερουσαλὴμ καταβαίνοντα Ἰουδαῖον πείθει καὶ τὸν νομικὸν ἀνομολογῆσαι, μᾶλλον δὲ πλησίον· καὶ μηδὲνα διαιρεῖν, ἀπλῶς δὲ πάντα εὐεργετεῖν καὶ ἀγαπᾶν τὸν ὑπὸ τὴν αὐτὴν φύσιν τελούντα· «οὕτω γάρ, φησὶ, ποιεῖ καὶ σώζῃ.»

A qui in adversitate, in periculis, in vitæ discrimine versatur, necis patratæ reus habetur et omnium accusationem subit; atque re ipsa ostendit Samaritam licet ethnicum humaniorem sacerdote aut levita erga Judæum Hierosolymis profectum fuisse, idque confiteri legisperitum adigit, ita ut sine discrimine omnibus bene faciat ac diligat quicumque ejusdem naturæ particeps est. «Sic, inquit, facito, et salvus eris.»

JOAN. GEORGII KRABINGERI NOTÆ

AD SYNESII ENCOMIUM CALVITHI *.

(1-2) *Συνεσίου φαλάκρας ἐγκώμιον*. Sic codd. Par. A D Vatic. et Monac. C una cum editis libris. Flor. A et Par. C Συνεσίου om. Veneti. B C exhibent Τοῦ αὐτοῦ φαλάκρας ἐγκώμιον. Post Συνεσίου Rehd. inserit λόγος. Monac. A habet Συνεσίου Κυρηναίου φιλοσόφου φαλάκρας ἐγκ., cod. Matrit. n. LXIX, apud Iriarten (Reg. biblioth. Matrit. codd. Græc. mss. vol. I, p. 247), Συνεσίου Κυρηναίου φιλοσόφου καὶ ῥήτορος φαλάκρας ἐγκ. Monac. E, Συνεσίου Κυρηναίου λόγος, φαλάκρας ἐγκ. Monac. B D, Τοῦ αὐτοῦ φαλάκρ. ἐγκ. λόγος τρίτος. Contra Flor. B, Τοῦ αὐτοῦ ὑπὲρ φαλ. Par. B, et Barb., Συνεσίου Κυρηναίου φιλοσόφου καὶ ἐπισκόπου Πτολεμαῖδος (Barb. Πτολεμαῖδος, sic) λόγος κατὰ κόμης καὶ ὑπὲρ φαλάκρας. Veneti. A, Συνεσίου Κυρηναίου ἐπισκόπου ἐγκώμιον περὶ φαλάκρας. Sed φαλάκρας ἐγκώμιον confirmatur quoque a Nicephoro Callisto *Hist. eccl.* xiv, 55, t. II, pag. 571, C, et a Macario Chrysocephalo in *Roset.* ap. Villosion. in *Anecdott. Gr.*, t. II, pag. 9, nec non ab Eudocia in *Viol.* ap. eundem Villosion., t. I, p. 389, et ab Suida v. Συνεσίου, ubi tamen ut in Joan. Tzetze Chiliad. xi, 723, inverso ordine legitur Ἐγκώμιον φαλάκρας.

Post dicta a Petavio in Monito, digna vero imprimis est quæ apponatur ipsius Synesii epistola 74, ad Pylæmenem amicum una cum hujus opusculi exemplo Constantinopolin missa, cujus verba hæc sunt: «Ἐπεμψά σοι τὸν λόγον Ἀττικουργῆ τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας, ὃν ἂν μὲν ἐπαινέσῃ Πυλαιμένης ἢ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν, αὐτὸ τοῦτο τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησεν· εἰ δὲ μηδὲν φανεῖται σπουδαῖον· ἔξεστι παίζειν τὰ παίγνια. Ejusdem fere generis est epist. 1, ad Nicandrum scripta, ex qua, cum prolixior sit, quam ut integram addere possimus, ea tantum, quæ ad rem nostram maximi sunt momenti, delibemus. Ὁ δὲ παρὼν οὗτος λόγος, inquit Synesius, ἥστινος μὲν ἔστι μερίδος (sc. τῆς σεμνοτάτης φιλοσοφίας καὶ τῆς συννάου ταύτης ποιητικῆς, ἢ τῆς πανδήμου ῥητορικῆς), ἀπὸ τῆς ὑποσχέσεως αὐτοῦ κατερεῖ· παρ' ἐμοῦ δὲ οὕτως ἡγαπήθη διαφερόντως, ὥς ἥδιστ' ἂν αὐτὸν εἰσποιῆσαι φιλοσοφία καὶ ταῖς γνησίαις ἐγκρίναι. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐ φασιν ἐπιτρέψαι οὐδὲ οἱ νόμοι τῆς πολιτείας· δεινοὶ γάρ

εἰσιν εὐγενείας προστάται. Ἐχει δὲ κέρδος ὃ τι ἂν αὐτῷ λάθρα χαρίσῃται· καὶ πολλὰ τῆς σπουδαίας μερίδος εἰσῆνεγχα (codd. Lips. et Monac. 476, c. editt. Ald. et Naageorg., atque marg. Morell. exhibent συνεισῆνεγχα, quod præferendum videtur). Ἄν μὲν οὖν καὶ σοὶ δοκῇ, κοίνωσαι (cod. Mon. 490, scribit κοίνωσον) τὸν λόγον τοῖς Ἑλλήσιν· ἀποφησθεῖς δ' ἐπανίτω παρὰ τὸν πέμψαντα. Cæterum vid. quæ de ingeniosissimo ac lepidissimo hoc nostri libello docte accurateque nuper disputavit vir erudit. Æmilius Theodorus Clausen in *Comment. de Synesio philosopho, Libyæ Pentapoleos metropolita*, quæ prodiit Hafniæ 1831, 8

CAPUT PRIMUM.

(3) *Δίῳ τῷ χρυσῷ τὴν γλῶτταν*. De Dione Prusæo, ob insignia linguæ ornamenta Χρυσοστόμῳ (s. χρυσῷ τὴν γλῶτταν, cf. Themist. or. v, p. 63 D) appellato (vid. Fabric. *Bibl. Græc.*, vol. V, p. 422 sq., ed. Harles.), qui imperante Cæsare Trajano floruit, ipse noster in *Dion.*, pag. 35, C, ita judicat: Ἡμῖν δὲ ὁ Δίῳ τῇ μὲν περιβολῇ τῆς γλώττης, ἣν χρυσὴν εἶχεν, ὥσπερ καὶ λέγεται, σοφιστῆς ἔστω διὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τις ἀξιοὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς φωνῆς σοφιστικὸν ἀγώνισμα οἶεσθαι. Theodor. Metochit. *Miscell.*, p. 743: Ἔοικε δὲ καὶ Δίῳ ὁ Προσαεὺς, ὃν ἐπ' εὐφωνία τοσοῦτον ἐθαύμασαν, ὥστε καὶ χρυσοῦν τὴν γλῶτταν καλεῖν, Ἑλλήνες, τοῦτ' αὐτὸ ξυνεωρακῶς, ὃ νῦν φάμεν, καὶ οἰκοθεν, οἶμαι, πεπειραμένος. — Mox in Veneti. A, pro κόμης perperam scribitur χώρας.

(4) *Οὕτω δὴ τι λαμπρόν*. Sic codd. mei omnes. Vulg. δῆτα. Herodot. iii, 12, Αἱ δὲ τῶν Αἰγυπτίων (sc. κεφαλὰὶ εἰσὶν) οὕτω δὴ τι ἰσχυραὶ, μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαρρήξαις. Cf. Boissonad. ad Eunap., p. 557, interpret. ad Theocrit. *Id.* xv, 83, p. 420, ed. Riessl., Bekker. *Spec. Philostr.*, p. 65 sq., Jacobs. ad Philostrat. *Sen. imagg.*, p. 454, et indic. ad Agath. p. 415, ed. Niebuhr. Nostri hæc verba laudans Thomas Mag., p. 665, habet δὴ τοι, confusione frequentissima. Vid. Heindorf. ad Plat. *Phædr.*, p. 257.

* Cf. supra, col. 1167. not. (a).